

122. sz. Egyezmény

a foglalkoztatáspolitikáról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1964. június 17-én negyvennyolcadik ülészakára ült össze, és

Figyelembe véve, hogy a Philadelphiai Nyilatkozat elismeri a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet azon alapvető kötelességét, hogy a világ nemzetei között olyan programokat segítsen elő, amelyek megvalósítják a teljes foglalkoztatottságot és az életszínvonal növelését, valamint, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának Preambuluma előírja a munkanélküliség megelőzését és az olyan bér biztosítását, amely megfelelő életkörülményeket teremt, és

Figyelembe véve továbbá, hogy a Philadelphiai Nyilatkozat értelmében a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet felelősségi körébe tartozik a gazdaság- és pénzügypolitika foglalkoztatáspolitikára gyakorolt hatásának vizsgálata és megítélése annak az alapvető célkitűzésnek fényében, miszerint "minden emberi lénynek, tekintet nélkül fajára, vallására vagy nemére, joga van törekedni mind az anyagi jólétre, mind a szellemi fejlődésére a szabadság és méltóság, gazdasági biztonság és egyenlő esélyek feltételei között", és

Figyelembe véve, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata előírja, hogy "minden embernek joga van a munkához, a munka szabad megválasztásához, az igazságos és kedvező munkafeltételekhez és a munkanélküliség elleni védelemhez", és

Hivatkozva a foglalkoztatáspolitikával kapcsolatos, hatályos nemzetközi munkaügyi Egyezményekre és Ajánlásokra, különösen a foglalkoztatási szolgálatról szóló 1948. évi Egyezményre és Ajánlásra, a pályaválasztási tanácsadásról szóló 1949. évi Ajánlásra, a szakképzésről szóló 1962. évi Ajánlásra, és a megkülönböztetésről (munka és foglalkozás) szóló 1958. évi Egyezményre és Ajánlásra, és

Figyelembe véve, hogy ezeket az eszközöket a teljes, produktív és szabadon választott foglalkoztatáson alapuló gazdasági növekedés nemzetközi programjának szélesebb keretei közé kell illeszteni, és

Miután úgy határozott, hogy elfogadja a foglalkoztatáspolitikával foglalkozó egyes javaslatokat, - amely kérdés az ülésnapirendjének nyolcadik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1946. október 9-én, elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „A foglalkoztatáspolitikáról szóló 1946. évi Egyezmény” néven idézhető:

1. cikk

1. A gazdasági növekedés és fejlődés ösztönzése, az életszínvonal emelése, a munkaerő szükségletek kielégítése, a munkanélküliség és az alulfoglalkoztatottság leküzdése érdekében minden tagállam fő célkitűzésként olyan aktív politikát alakítson ki és hajtson végre, amelynek célja a teljes, produktív és szabadon választott foglalkoztatottság megvalósítása.

2. Az említett politika célja annak biztosítása legyen, hogy

- (a) minden munkára képes és állást kereső személy számára legyen munkaalkalom;
- (b) ez a munka a lehető legtermelékenyebb legyen;
- (c) lehetőség nyíljon a munka szabad megválasztására, és minden munkavállalónak a lehető legteljesebb lehetősége legyen az olyan munkára történő jelentkezésre, illetve az olyan munka során megvalósuló képzésre, képzettségének és adottságainak felhasználására, amely munka számára megfelelő, tekintet nélkül fajára, színére, nemére, vallására, politikai meggyőződésére, nemzeti vagy társadalmi származására.

3. Az említett politika kellőképpen vegye figyelembe a gazdasági fejlettség szintjét és állapotát, valamint a foglalkoztatási célkitűzések és az egyéb gazdasági és szociális célkitűzések közötti kölcsönös kapcsolatot, és ezt a politikát olyan módszerekkel kell megvalósítani, amelyek megfelelnek a nemzeti feltételeknek és gyakorlatnak.

2. cikk

Minden tagállam, a nemzeti feltételeknek megfelelő módszerekkel és mértékben

- (a) összehangolt gazdasági és szociális politika keretében határozza meg, és rendszeresen vizsgálja felül az 1. cikkben rögzített célkitűzések megvalósítása érdekében hozandó intézkedéseket;
- (b) tegye meg a szükséges lépéseket ezen intézkedések megvalósítása érdekében, ideértve szükség esetén programok kidolgozását is.

3. cikk

Jelen Egyezmény végrehajtása során a foglalkoztatáspolitikával kapcsolatban tanácskozni kell a megteendő intézkedések által érintettek képviselőivel, különösen a munkaadók és a munkavállalók képviselőivel, azzal a céllal, hogy teljes mértékben figyelembe vegyék tapasztalatukat és véleményüket, biztosítsák teljes együttműködésüket az ilyen politika kidolgozásában és megnyerjék hozzá a támogatásukat.

4. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

5. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap múlva lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt ratifikációt a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam ratifikációját nyilvántartásba vették.

6. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tíz éves időszak lejártá utáni egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tíz éves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

7. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás illetve felmondás nyilvántartásba vételéről.

2. A főigazgató a második ratifikáció nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatályba lépésének időpontjára is.

8. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett ratifikációkat és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke értelmében valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkárának.

9. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

10. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, akkor az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

- (a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 6. cikk rendelkezéseire, *ipso jure* magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;
- (b) az új módosító Egyezmény hatályba lépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

11. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.